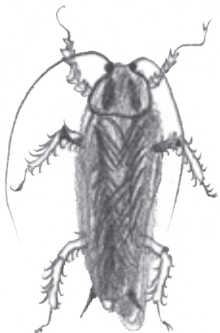
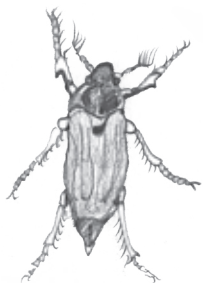

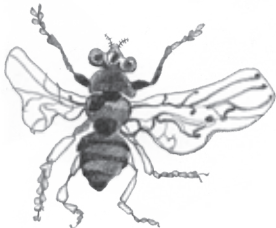
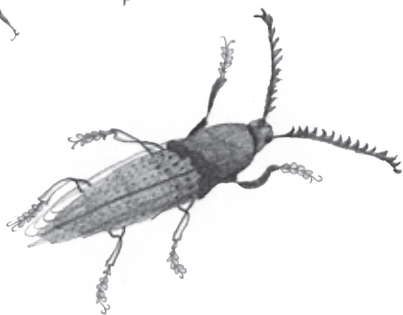
ΑΛΚΗΣΤΗ ΧΑΛΙΚΙΑ

Σαν διακοπές ρεύματος

εικόνες: Μάρια Μπαχά

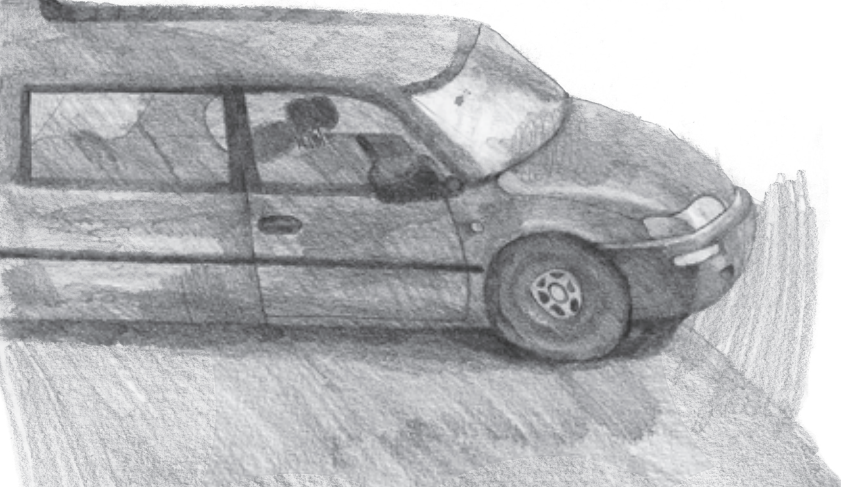
© 2023, Άλκηστη Χαλικιά για το κείμενο
© 2023, Άλκηστη Χαλικιά για το CD
© 2023, Μάρια Μπαχά για την εικονογράφηση
© 2023, Εκδόσεις Ίκαρος

Επιμέλεια – Διορθώσεις: Μάνος Μπονάνος
Στοιχειοθεσία – Σελιδοποίηση: Εκδόσεις Ίκαρος
Εκτύπωση: Γ. Κωστόπουλος γραφικές τέχνες Α.Ε.
Βιβλιοδεσία: Ηλ. Μπουντάς – Π. Βασιλειάδης Ο.Ε.

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή του παρόντος έργου στο σύνολό του ή τμημάτων του με οποιονδήποτε τρόπο, καθώς και η μετάφραση ή διασκευή του ή εκμετάλλευσή του με οποιονδήποτε τρόπο αναπαραγωγής έργου λόγου τέχνης, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 2121/1993 και της Διεθνούς Σύμβασης Βέρνης-Παρισιού, που κυρώθηκε με τον ν. 100/1975. Επίσης απαγορεύεται η αναπαραγωγή της στοιχειοθεσίας, της σελιδοποίησης, του εξωφύλλου και γενικότερα όλης της αισθητικής εμφάνισης του βιβλίου, με φωτοτυπικές ή οποιεσδήποτε άλλες μεθόδους, σύμφωνα με το άρθρο 51 του ν. 2121/1993.

Πρώτη έκδοση: Μάιος 2023
ISBN 978-960-572-570-9

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΙΚΑΡΟΣ | ΒΟΥΛΗΣ 4, 105 62 ΑΘΗΝΑ | Τ: 210 3225152 | www.ikarosbooks.gr

Άλκηστη Χαλικιά

ΣΑΝ ΔΙΑΚΟΠΕΣ ΡΕΥΜΑΤΟΣ

εικονογράφηση:
Μάρια Μπαχά

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΙΚΑΡΟΣ

*Στην καλοκαιρινή παρέα των πέντε:
Χριστίνα, Απόστολο, Χρήστο, Δήμητρα και Κυβέλη*

Μετά από ένα μακρύ ταξίδι με το αυτοκίνητο, επιτέλους φτάσαμε! Πετάχτηκα έξω και κοίταξα γύρω μου. Χορτάρι και δέντρα μέχρι εκεί που έφτανε το μάτι. Ησυχία. Πού και πού μερικά κρωξίματα. Ούτε βοή δρόμου, ούτε ομιλίες, ούτε κόρνες, ούτε μουσικές.

«Επιτέλους, βουνό!» είπε ο Μπαμπάς και πήρε μια βαθιά ανάσα.

Έκανα το ίδιο. Ο αέρας που εισέπνευσα ήταν δροσερός και μπορούσα να νιώσω όλη τη διαδρομή που έκανε μες στο σώμα μου, σαν να είχα καταπιεί μια μπάλα παγωτό.

Η Μαμά ενθουσιασμένη με πήρε από το χέρι να μου δείξει το νέο μας σπίτι.

«Εδώ, θα είναι το δωμάτιό σου. Αυτό θα γίνει το εργαστήριο του Μπαμπά. Κι εδώ, θα φτιάξω το γραφείο μου», είπε, και στα μάτια της η χαρά είχε ανάψει όλα τα φώτα.

Οι γονείς μου είχαν αποφασίσει να αφήσουν τις προηγούμενες δουλειές τους και να ασχοληθούν με «αυτά που

πραγματικά αγαπούσαν». «Όχι άλλη οθόνη», έλεγαν και ξανάλεγαν για τους υπολογιστές της δουλειάς τους. Ο μπαμπάς μου τα κατάφερνε στην ξυλουργική κι ήξερε να κατασκευάζει μουσικά όργανα. Η μαμά μου έγραφε ιστορίες. «Θα δοκιμάσουμε να ζήσουμε στο βουνό για έναν χρόνο», είχαν πει, «και μετά, βλέπουμε».

«Και πώς θα είναι να ζούμε στο βουνό;» τους ρώτησα.

Η Μαμά μ' έπιασε από τους ώμους και κοιτώντας με βαθιά στα μάτια είπε, «Θα είναι... ωραία!» Έμοιαζε τόσο σίγουρη, που νόυχασα.

Καθώς τακτοποιούσαμε τα πράγματα, η νύχτα άρχισε να απλώνεται παντού. Οι ήχοι λιγότεψαν κι όλα καλύφθηκαν μ' ένα μπλε σκοτάδι.

Κοίταξα έξω από το παράθυρο. Καμία κίνηση. *Όστε εδώ θα πρέπει να μάθω να ζω. Μακριά από τη γειτονιά μου, μακριά από το διαμέρισμα του τρίτου ορόφου, τη θλαϊκή αγορά της Τρίτης και την ηλεκτρική σκούπα των Αποπάνω κάθε Σάββατο, αναλογίστηκα. Άγγιξα την τσάντα μου και βεβαιώθηκα πως το τάμπλετ βρισκόταν μέσα. Αυτό ήταν μια παρηγοριά.*

Η σχολική χρονιά ξεκίνησε μερικές μέρες μετά. Την πρώτη μέρα περπατήσαμε μαζί με τον Μπαμπά μέχρι το σχολείο για να γνωρίσουμε τη δασκάλα. Ακολουθήσαμε τις ξύλινες ταμπέλες που έγραφαν Προς Σχολείο της Φύσης.

Από την επομένη κιόλας, οι γονείς μου με άφησαν να πάω μόνος μου στο σχολείο. *Οι δικοί μου γονείς*, που στην πόλη δεν με άφηναν ούτε μέχρι τη γωνία να περπατήσω χωρίς «Πρόσεχε!» και «Μη!». Τι περίεργο...

Ετοιμάστηκα γρήγορα και βγήκα στο μονοπάτι. Τα βήματά μου πίεζαν μαλακά το χώμα, κι εκείνο ανάβλυζε μια μυρωδιά που ήταν καινούργια για τη μύτη μου. Πάνω στα χόρτα και τα λουλούδια που συναντούσα, έβλεπα να γαλίζουν μεγάλες σταγόνες. Ισορροπούσαν με δυσκολία στις μικροσκοπικές επιφάνειες κι έμοιαζαν σαν να προσπαθούσαν να μην κυλήσουν. *Όποια κυλήσει χάνει*, σκέφτηκα, και παραμόνευσα να δω αν κάποια θα παρασυρόταν από την αόρατη τσουλήθρα που οδηγούσε στο χώμα.

Όταν μπήκα για τα καλά μέσα στο δάσος, το φως του ήλιου λιγόστεψε. Τα ψηλά δέντρα το εμποδίζαν να φτάσει ως εμένα. Ξαφνικά, μου φάνηκαν όλα ύποπτα: τα απότομα φτερουγίσματα, οι πελώριοι ιστοί κάτω από τα κλαδιά, τα βουναλάκια από φύλλα στο έδαφος. *Κάτι θα πεταχτεί, θα με αρπάξει, θα με ρίξει κάτω και θα με κατασπαράξει. Όχι, όχι, θα με τρομάξει, θα χάσω τον δρόμο μου και θα μείνω για πάντα στο δάσος. Δεν θα με ξαναδούν οι γονείς μου. Θα με μεγαλώσει κάποια αρκούδα. Θα με βρουν μετά από χρόνια, θα έχω βγάλει τρίχες και θα τρώω μέλι από την κυψέλη. Η μαμά αρκούδα θα μου φέρνει ψάρια να τα φάω με τα λέπια. Εγώ, που δεν τα τρώω ούτε ψημένα, με λιάδι και λεμόνι. Αυτή θα είναι η τιμωρία μου για τις παραξενιές μου...*

Ουφ, βγήκα από το δάσος. Το ποτάμι κυλούσε ήρεμα στο πλάι μου. Σε λίγο έφτασα στο μεγάλο ξέφωτο.

Το καινούργιο σχολείο ήταν ένα σχολείο χωρίς... σχολείο. Δεν υπήρχε κτίριο, παρά μόνο μια ξύλινη καλύβα. Το μάθημα, άκουσα να λένε, θα γινόταν πάντα έξω. Ό,τι καιρό κι αν είχε.

Οι νέοι μου συμμαθητές ήταν παιδιά από τα κοντινά χωριά. Μόνο εγώ είχα έρθει από τη μεγάλη πόλη. Κι αυτό έδειχναν να το απολαμβάνουν πολύ.

«Αλήθεια δεν έχεις ξαναδεί τόσο μεγάλο σκουλήκι;»

«Δεν έχεις πατήσει ποτέ σταφύλια;»

«Δεν έχεις πάρει αβγό από την κότα;»

«Δεν έχεις αρμέξει κατσίκια;»

Το ότι ήξερα να διασχίζω δρόμους χωρίς να με πατήσουν αυτοκίνητα, να βγάζω εισιτήρια για το μετρό, να κάνω ανακύκλωση, αυτό δεν εντυπωσίαζε κανέναν!

Μόνο η δασκάλα, η κυρία Μυρτώ, έμοιαζε να εντυπωσιάζεται με όλα. Άνοιγε διάπλατα τα μάτια και μας άκουγε όση ώρα μιλούσαμε, χωρίς να μας διακόπτει καθόλου. Κι όταν σταματούσαμε, συνέχιζε να μας κοιτάζει, σαν να περίμενε μήπως υπήρχε κάτι ακόμη που έπρεπε να ακουστεί.

«Είναι ακουστική δασκάλα», είπα στον Μπαμπά το μεσημέρι, κι εκείνος γέλασε.

«Σαν τις κιθάρες;»

«Ναι. Μοιάζει να μην μπαίνει ποτέ στην πρίζα!»

Κι ήταν αλήθεια. Η κυρία Μυρτώ είχε την ηρεμία μιας λίμνης. Τίποτα δεν την έκανε να βιάζεται. Γι' αυτό μπορούσε να φοράει στο σχολείο μακριές φούστες μέχρι τη γν. Στην αρχή σκέφτηκα ότι αυτό δεν είναι καθόλου κατάλληλο ρούχο για το βουνό, αλλά σε λίγες μέρες άλλαξα γνώμη. Η φούστα μπορούσε να μεταμορφωθεί σε αυτό ακριβώς που είχε κάθε φορά ανάγκη: ποδιά για να χωρέσει καρπούς, παντελόνι για να πηδήσει πάνω από κορμούς δέντρων, τραπεζομάντιλο για να απλώσει τρόφιμα στο έδαφος, πετσέτα για να σκουπίσει δάκρυα ή αίματα από γόνατα κι αγκώνες.

Τα μαθήματα που μας έκανε η κυρία Μυρτώ δεν έμοιαζαν με όσα ήξερα ως τότε. Δεν έβγαιναν από βιβλία και δεν έμπαι-

ναν σε τετράδια. Ήταν εμπειρίες. Μερικές φορές τραυματικές. Όπως τη μέρα που επισκεφθήκαμε τον μελισσοκόμο.

«Ποιος θα έρθει να με βοηθήσει να πάρουμε το μέλι από τη σίτα;»

«Εγώ, εγώ», φώναξα με ενθουσιασμό.

Ο μελισσοκόμος μού φόρεσε ένα καπέλο-κουνουπιέρα και γάντια μέχρι τον αγκώνα. Μού έδειξε τη διαδικασία, κι έπειτα με άφησε μόνο μου να αφαιρέσω το μέλι με τη σπάτουλα. Τότε όλες, μα όλες οι μέλισσες έπεσαν πάνω μου να με φάνε. Άρχισαν να μου τσιμπάνε τα μπράτσα με μανία. Ο μελισσοκόμος προσπάθησε να τις διώξει με το καπνιστήρι, αλλά μάταια. Εγώ συνέχισα να παίρνω το μέλι από τη σίτα, κι ας πονούσα. Ήμουν αποφασισμένος να αποδείξω πως δεν ήμουν «βουτυρόπαιδο», όπως είχα ακούσει να με αποκαλεί ο Βαλσαμάκης, ένας συμμαθητής μου.

Κατέληξα κλαμένος στο φαρμακείο του χωριού, με κατακόκκινα μπράτσα.

«Κάποια μυρωδιά θα τις έκανε τόσο επιθετικές», είπε ο μελισσοκόμος, φανερά στενοχωρημένος.

«Είχα βάλει αντικουνουπικό σπρέι», είπα ρουφώντας τη μύτη μου, κι ευτυχώς δεν το άκουσε ο Βαλσαμάκης, που σκότωνε τα κουνούπια με παλαμάκι κι ύστερα έδειχνε σε όλους το αίμα στα χέρια του.